

[Sneum.]

ter, navnlig fra Aarhus By og Amt, ja, i det hele taget fra store Dele af Jylland, vil kunne komme til ambulante Behandling ved Lupusstationen paa Aarhus Kommunehospital uden at skulle overnatte udenfor Hjemmet. Jeg ser af en Skrivelse fra Indenrigsministeriet til Finansudvalget, at Sundhedsstyrelsen har udtalt overfor Ministeriet, at Aarhus Kommunehospital ved sin Lysklinik har særlig gode Betingelser for at kunne yde sagkyndig Behandling af Lupus, og ligeledes at Kommunehospitalet ved sin centrale Beliggenhed er i Stand til at yde Behandlingen ambulatorisk. Socialministeriet har jo godkendt Aarhus Kommunehospital som Behandlingssted for Lupus i Henhold til Fattiglovens § 61, og naar man tillige tager i Betragtning, at mange Patienter udenfor Aarhus By, ja fra de fleste Egne i Jylland, allerede nu kommer til Aarhus for at faa Lupusbehandling, saa synes der da ogsaa at være god Grund til, at Staten træder hjælpende til. I Ministeriets Skrivelse til Finansudvalget hedder det jo, at man maa finde det naturligt, at andre Kommuner end Aarhus Købstad, fra hvilke Patienter kommer til Behandling paa Stationen — f. Eks. Aarhus Amtskommune —, yder et Tilskud til Dækning af Driftsudgifterne. Det aarlige Driftsudskud har, som Ordføreren oplyste, været ca. 15 000 Kr., og det foreslaas altsaa, at Staten hjælper ved gennem tre Aar at betale 5 000 Kr. aarlig til Dækning af dette Driftsudskud. Man havde maaske nok ventet et større Beløb ud fra den Betragtning, at det Finenske Lysinstitut ved Lupusbehandlingen i Aarhus bliver aflastet ikke saa lidt. Jeg takker imidlertid den højtærede Indenrigsminister for den Velvillie og Forstaaelse overfor Sagen, han under de forudgaaende Forhandlinger har udvist, og for hans Forslag om at yde de nævnte 5 000 Kr. som 1ste Del af en 3-aarig Bevilling, og jeg takker Finansudvalget, fordi det enstemmigt har tiltraadt Ministerens Forslag.

Finansministeren (Bramsnæs): Af de ærede Medlemmer Hr. N. Neergaard og Hr. Korsgaard er der rejst Opposition mod Ændringsforslag Nr. 134, hvorved det foreslaas at bevilge 10 Mill. Kr. som ekstraordinært Tilskud til Kommunerne i 1931—32. Denne Modstand motiverer man med, at man ikke har haft tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i de Fordelingsregler, som er forslaaet.

Nu maa man jo være klar over, at et saadant Forslag kan ifølge Sagens Natur

kun komme paa et Tidspunkt, hvor man er i Stand til at overse den kommende Finanslovs økonomiske Resultat. Det er let nok for Oppositionen paa ethvert givet Tidspunkt her i Rigsdagen at stille Forslag om, at der skal bevilges saa og saa mange Milioner til dette eller hint. Men naar Regeringen skal stille saadan et Forslag, og Bevillingen skal holdes indenfor den givne økonomiske Række, maa den vente, indtil den er i Stand til at overse Resultatet af Finanslovforslagets Behandling, og paa det Tidspunkt, da jeg mente at kunne overse dette, saa at jeg kunde skønne, der var Mulighed for saadan økonomisk Hjælp til Kommunerne, var det, at det blev besluttet i et Ministermøde, at Forslag om en saadan Hjælp skulde stilles.

Nu er det givet, at et saadant Forslag maatte kunne paaregne almindelig Sympati, og jeg maa sige, jeg havde troet, at der vilde blive almindelig Tilfredshed i Partierne over, at det var lykkedes — jeg kan godt sige ved alle Partiers Hjælp — at skabe et saadant Resultat økonomisk set paa Finanslovforslaget, at der var Mulighed for at give Kommunerne noget. Derfor undrer det mig i allerhøjeste Grad, at dette Spørgsmaal er blevet saa stort et Stridsspørgsmaal, at man endogsaa ønsker at fremkalde Finanslovkonflikt paa det, saa stort et Stridsspørgsmaal, at det skal være nødvendigt for det ærede Medlem Hr. Korsgaard ligefrem at anraabe Landstinget om at forsøge sig som Finanslovnægter. Det er en Stilling, man naturligvis nok kan forstaa, at det konservative Parti indtager. Det konservative Parti mener formentlig, at det er Landstinget, der skal være den afgørende Faktor, hvad Finansloven angaar. Men det har i alt Fald hidtil ikke været god Latin i Folketinget.

Jeg tror ikke, der er nogen Grund til at tage saa højtideligt paa denne Sag. Den er i Virkeligheden lige til og let overskuelig. Jeg synes da ogsaa, at den Forargelse, de to ærede Ordførere gav Udtryk for, var noget anstrengt. De ærede Medlemmer beklagede sig over, at de ikke havde faaet Kendskab til Fordelingsreglerne tidligt nok. Jeg kan godt indrømme, at det er altid behageligt at faa saadant noget saa tidligt som muligt, naar det drejer sig om noget, som er vanskeligt at overskue, men det har ikke været muligt at meddele Reglerne før. Om der er sket nogen Misforstaaelse, saaledes at Partierne ikke har faaet Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet, inden Betænkningen er kommet her i Rigsdagen, er en Ting, jeg